Draga şi mititica mea Moţi,

Se vede că voi fi având vro înrudire simpatică cu Hristos de vreme ce în săptămâna Patemilor lui m-a dat din friguri în junghi. Trebuie să ştii că de trei zile avem iarnă completă în ce s-atinge de frig, că piciorul meu drept e ca vai de el şi că pe deasupra am un junghi în partea dreaptă, drept care pun muştar şi piele de iepure la piept. Iată halul în care mă aflu, Moţi, încât nici nu ţi-am putut răspunde ieri la dulcea şi încântătoarea ta scrisoare pe care a căzut o lacrimă din parte-ţi. Draga mea fată! Mi-e milă, mi-e tare milă de tine. Costinescu a mai fost pe la mine şi-ţi trimite complimente.

Îmi zici să vin. Moţi, îmi vine să ţip la ideea de a te vedea şi cu toate acestea - Momoţelul meu drag şi iubit şi dulce şi desmierdăcios - de ce aş zice că vin, dacă nu pot? Nu pot, Moţi, mă rog ţie, nu pot mânca-ţi-aş guriţa ta cea dulce, nu pot, dragă femee. N-am decât trei zile libere: Duminecă, Luni şi Marţi. Una dusul, una întorsul - ce facem cu una singură? Dac-ar fi să-ţi spun motive, ţi-aş spune multe, dar nu voi. Eu ştiu că tu mă crezi, ştiu că mă crezi că de-aş putea, aş fi de mult lângă tine. Ştii tu ce dragă-mi eşti? Din ce în ce mai dragă, pentru că în tine s-a încheiat viaţa mea şi cu toate astea - aşa ne-a fost scris amânduror - prin despărţiri să trecem ca să se lămurească prin amărăciune sufletele noastre. Scumpă Moţico, nu număra zilele, căci în luna viitoare, în Aprilie, vom fi la un loc pe mult, mult timp şi apoi... aşa pentru totdeuna. Acesta e cel din urmă termen al amărăciunii noastre, şi acesta va trece că vreme este. ş-apoi nu ne va mai despărţi nici Dumnezeu, nici dracul.

Te sărut pe gât şi după cap şi pe obrajii amândoi şi “le brin d’amour” pe gură şi mânuţele şi la coate şi pe umăr şi rămân

al tău
Emin

Vinerea Patemelor 26 martie 1882